

JUBILEUSZ 2025 – Czym jest Jubileusz ?

Pielgrzymka

Jubileusz wzywa nas do wędrówki i przekroczenia pewnych granic. Kiedy się przemieszczamy, tak naprawdę nie tylko zmieniamy miejsce, ale także samych siebie. Do tego ważne jest przygotowanie, zaplanowanie trasy i wyznaczenie celu. W tym sensie pielgrzymka, która charakteryzuje ten rok, zaczyna się jeszcze przed samą podróżą: jej punktem wyjścia jest decyzja, by to zrobić. Etymologia słowa „pielgrzymka” jest bardzo wymowna, gdyż uległa niewielu zmianom znaczeniowym. W rzeczywistości słowo to pochodzi od łacińskiego „per ager”, co oznacza „przez pola”, lub „per eger”, tłumaczone dosłownie jako „przekroczenie granicy”: oba rdzenie przywołują charakterystyczny aspekt wyruszenia w podróż.

Abraham w Biblii jest opisany jako osoba będąca w drodze: „Wyjdź z twojej ziemi rodzinnej i z ziemi twego ojca do kraju, który ci ukazę.” (Rdz 12,1), tymi słowami rozpoczyna się jego przygoda, która kończy się na Ziemi Obiecanej, gdzie wspomina się go jako „wędrującego Aramejczyka” (Pwt 26,5). Co więcej, również posługa Jezusa utożsamiana jest z podróżą z Galilei do Świętego Miasta: „Gdy dopełniały się dni Jego wzięcia (z tego świata), postanowił udać się do Jeruzalem” (Łk 9,51). On sam wzywa uczniów do pójścia tą drogą i również dzisiaj chrześcijanie są tymi, którzy idą śladami Chrystusa i podążają za Nim.

W rzeczywistości droga jest procesem, budowanym stopniowo: są różne trasy do wyboru, miejsca do odkrycia; sytuacje, katechezy, obrzędy i liturgie, towarzysze podróży, które pozwalają nam wzbogacić się o nowe treści i perspektywy. Kontemplacja stworzenia jest również częścią tego wszystkiego i pomaga zrozumieć, że troska o nie „jest podstawowym wyrazem wiary w Boga

i posłuszeństwa Jego woli” (Franciszek, List na Jubileusz 2025). Pielgrzymka jest doświadczeniem nawrócenia, zmiany sensu własnej egzystencji w kierunku świętości Boga, a wraz z nią także doświadczenia tej części ludzkości, która z różnych powodów jest zmuszona wyruszyć w drogę w poszukiwaniu lepszego świata dla siebie i swojej rodziny.

Drzwi Święte

Z symbolicznego punktu widzenia Drzwi Święte nabierają szczególnego znaczenia: są znakiem najbardziej charakterystycznym, ponieważ celem jest dokonanie symbolicznego aktu ich przekroczenia. Otwarcie Drzwi przez Papieża stanowi oficjalne rozpoczęcie Roku Świętego. Pierwotnie, jedyne Drzwi znajdowały się w Bazylice św. Jana na Lateranie, będącej także katedrą biskupa Rzymu. Aby umożliwić wykonanie tego gestu licznym pielgrzymom, również inne bazyliki rzymskie zaczęły oferować taką możliwość.

Przekraczając ten próg, pielgrzym przywołuje na myśl tekst dziesiątego rozdziału Ewangelii według św. Jana: „Ja jestem bramą. Jeżeli ktoś wejdzie przeze Mnie, będzie zbawiony - wejdzie i wyjdzie, i znajdzie paszę” (10, 9). Ten akt wyraża chęć pójścia za Jezusem, który jest Dobrym Pasterzem i pragnienie by Jezus nas poprowadził. W końcu drzwi to też przejście, prowadzące do kościoła. Dla wspólnoty chrześcijańskiej to nie tylko przestrzeń sacrum, do której należy podchodzić z szacunkiem, w odpowiednim stroju i stosownie się zachowując, ale również znak pojednania, łączący każdego wierzącego z Chrystusem: jest miejscem spotkania i dialogu, pojednania i pokoju, z Tym który czeka na wizytę każdego pielgrzyma, w przestrzeni Kościoła jako wspólnoty ludzi wierzących.

W Rzymie doświadczenie to nabiera szczególnego znaczenia ze względu na pamięć św. Piotra i św. Pawła, apostołów którzy uformowali wspólnotę

chrześcijan w Rzymie i których nauczanie i przykład wiary stanowią fundament Kościoła Powszechnego. Ich grób jest tutaj, gdzie zginęli śmiercią męczeńską; wraz z katakumbami stanowi miejsce nieustannej inspiracji.

Pojednanie

Jubileusz jest znakiem pojednania, ponieważ rozpoczyna «czas pomyślny» (por. 2 Kor 6,2) dla własnego nawrócenia. W centrum swojej egzystencji stawia Boga, zbliżając się do Niego i uznając Jego wyższość. Co więcej, już sama adnotacja w Biblii dotycząca przywrócenia sprawiedliwości społecznej i szacunku dla ziemi wynika z teologicznej potrzeby: jeśli Bóg jest stwórcą wszechświata, musi mieć pierwszeństwo przed wszelką rzeczywistością i interesami stronnictwymi. To On uświęca ten rok, ofiarując własną świętość.

Jak przypomniał Papież Franciszek w Bulli ogłaszającej Nadzwyczajny Rok Święty 2015: „Miłosierdzie nie sprzeciwia się sprawiedliwości, lecz wyraża zachowanie Boga w stosunku do grzesznika, ofiarując mu jeszcze jedną możliwość skruchy, nawrócenia i wiary [...]. Ta Boża sprawiedliwość jest miłosierdziem ofiarowanym wszystkim jako łaska na mocy śmierci i zmartwychwstania Jezusa Chrystusa. Krzyż Chrystusa jest zatem sądem Boga nad nami wszystkimi i nad światem, ponieważ ofiaruje nam pewność miłości i nowego życia.” (Misericordiae Vultus, 21).

Konkretnie mówiąc, chodzi o przeżywanie sakramentu pojednania, o wykorzystanie tego czasu do ponownego odkrycia wartości spowiedzi i osobistego przyjęcia Bożego słowa przebaczenia. Niektóre Kościoły jubileuszowe, stale oferują taką możliwość. Możesz się do niej przygotować, podążając wyznaczoną ścieżką.

Modlitwa

Jest wiele sposobów modlitwy i powodów, aby się modlić; u podstaw zawsze leży pragnienie otwarcia się na obecność Boga i na Jego ofertę miłości. Wspólnota chrześcijańska czuje się powołana i wie, że może zwrócić się do Ojca ponieważ otrzymała moc Ducha Jego Syna. I to właśnie Jezus powierzył swoim uczniom modlitwę Ojcie nasz, o czym pisze także Katechizm Kościoła Katolickiego (por. 2759-2865). Tradycja chrześcijańska proponuje również inne teksty, takie jak Zdrowaś Maryjo, które pomagają w doborze słów kierowanych do Boga podczas modlitwy: „Przez Tradycję, żywy przekaz, Duch Święty w Kościele uczy dzieci Boże modlitwy”. (KKK 2661).

Chwile modlitwy uczynione w czasie podróży pokazują, że pielgrzym podąża drogami Bożymi „w swoim sercu” (Ps 83,6). Również ten rodzaj posilenia się wymaga postojów i przystanków, ustawianych często wokół kiosków, sanktuariów lub innych miejsc szczególnie bogatych pod względem duchowym, w których uświadamia się, że - przed i obok - przeszli inni pielgrzymi i że święci podróżowali tymi samymi ścieżkami. Drogi prowadzące do Rzymu często pokrywają się bowiem z drogą wielu świętych.

Liturgie

Liturgia jest modlitwą zbiorową Kościoła: według Soboru Watykańskiego II jest „szczytem, do którego” zmierza każda działalność Kościoła „i jednocześnie źródłem, z którego wypływa cała jego moc” (Sacrosanctum Concilium, 10). W centrum znajduje się celebrowanie eucharystyczne, podczas którego przyjmuje się Ciało i Krew Chrystusa: jako pielgrzym Jezus sam idzie z uczniami i objawia im tajemnicę Ojca, aby mogli powiedzieć: „Zostań z nami, gdyż ma się ku wieczorowi i dzień się już nachylił” (Łk 24,29).

Obrzędem liturgicznym, charakterystycznym dla Roku Świętego, jest otwarcie Drzwi Świętych: do ostatniego stulecia Papież mniej lub bardziej symbolicznie rozpoczynał burzenie muru, osłaniającego Drzwi. Z biegiem czasu murarze podjęli kroki, aby całkowicie usunąć cegły. Od 1950 roku grube mury skrywające Drzwi Święte były rozbierane wcześniej, aby podczas uroczystej liturgii chóralnej Papież mógł popchnąć drzwi od zewnątrz i przejść przez nie jako pierwszy pielgrzym. To i inne wyrażenia liturgiczne towarzyszące Rokowi Świętemu podkreślają, że pielgrzymka jubileuszowa nie jest aktem intymnym, indywidualnym, ale znakiem drogi całego ludu Bożego w stronę Królestwa.

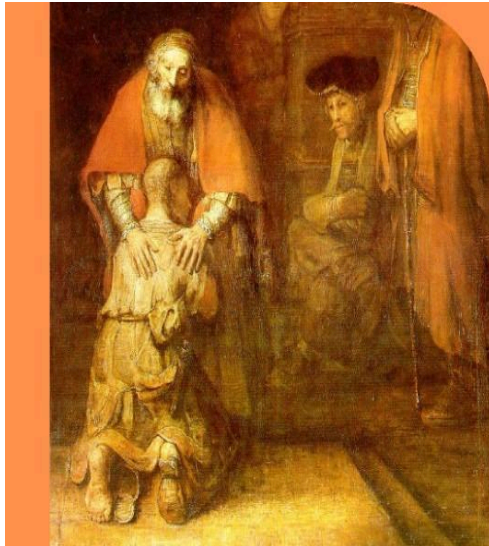

Wyznanie wiary

Wyznanie wiary, zwane również „symbolem” wiary, jest rodzajem osobistej deklaracji wiary, właściwej ludziom ochrzczonym; Stanowi podstawową treść wiary i podsumowanie głównych jej prawd, które wierzący przyjmuje w dniu chrztu i o których będzie świadczył i dzielił się z całą wspólnotą chrześcijańską do końca życia.

Istnieją różne wyznania wiary, które ukazują bogactwo doświadczenia spotkania z Jezusem Chrystusem. Tradycyjnie jednak szczególne uznanie zyskały dwa: wyznanie wiary chrzcielnej Kościoła rzymskiego i wyznanie nicejsko-konstantynopolitańskie, pierwotnie opracowane w 325 r. przez Sobór Nicejski w dzisiejszej Turcji, a następnie poprawione w Konstantynopolu w 381 r.

„Jeżeli więc ustami swoimi wyznasz, że: «Jezus jest Panem!», i w sercu swoim uwierzysz, że Bóg Go wskrzesił z martwych – osiągniesz zbawienie. Bo sercem przyjęta wiara prowadzi do usprawiedliwienia, a wyznawanie jej ustami – do zbawienia” (Rz 10,9-10). Powyższy tekst św. Pawła podkreśla, że głoszenie tajemnicy wiary wymaga głębokiego nawrócenia nie tylko poprzez głoszone słowo, ale także i przede wszystkim w swojej wizji Boga, siebie i świata. „Odmawiać z wiarą Credo, to znaczy wchodzić w komunię z Bogiem, Ojcem, Synem i Duchem Świętym, a także z całym Kościołem, który przekazuje nam wiarę i w którym wierzymy” (KKK 197).

ODPUST

Odpust jest konkretnym przejawem miłosierdzia Bożego, które przekracza granice ludzkiej sprawiedliwości i je przemienia. Ten skarb łaski ma swoją historię w Jezusie i w świętych: patrząc na przykład ich życia i żyjąc z nimi w jedności, nadzieja przebaczenia i własnej drogi do świętości umacnia się i staje się pewnością. Odpust pozwala uwolnić serce od ciężaru grzechu, aby należne zadośćuczynienie zostało udzielone w pełnej wolności.

Dokładniej mówiąc, to doświadczenie miłosierdzia przechodzi poprzez konkretne działania duchowe, wskazane przez Papieża. Każdy, kto z powodu choroby lub z innej przyczyny nie może zostać pielgrzymem, jest zaproszony do wzięcia udziału w rozwoju duchowym, który towarzyszy temu Rokowi, poprzez ofiarowanie własnego cierpienia i swojej codzienności oraz uczestnictwo w